

Rok se sešel s rokem a já opět stojím na břehu Štěrkovského náhonu v Otrokovicích, abych si pořádně zaplavala, dosyta projela na kole a trochu více se proběhla ☺. Nasávám báječnou atmosféru chystajícího se Moraviamana a zjišťuji, že se na to sobotní ráno vlastně moc těším ☺. Po

vyzvednutí startovního čísla ještě sedám na kolo a najednou se objevuje první nečekané překvápko, nefunguje mi tachometr, ukazuje všechno možné, hodiny, počasí, naposledy měřenou rychlost, vzdálenost...jen ne rychlost za hodinu a počet ujetých km. Zoufale mačkám všechna tlačítka, ovšem marně, po pár minutách se na displeji objeví hláška „transport“ a už nic jiného..., patrně mi došla baterie, no a samozřejmě mne nenapadlo mít s sebou nějakou náhradní. Tak rychle na registraci, tam třeba u stánků nějakou seženu nebo někdo pomůže dobrou radou ☺. U registrace se mne ujímá místní technik, ujišťuje, že to bude OK, že se na to hned podívá...mrkne na moje staré turistické sedlo (které je ovšem nesmírně pohodlné a nemíním jej vyměňovat jen proto, že není zcela závodní nepohodlné prkénko ☺ ☺, a jen tak mezi řečí podotkne, že mám to sedlo nějak zvláště nastavené, že to ještě neviděl...ujistila jsem

ho, že mně se ale na něm sedí výborně.

Nic tedy nenamítal, ale přesto jsem si všimla menšího potutelného úsměvu ☺. Poté jsem jen tak mimochodem roztočila přední kolo a tachometr naskočil...takže jsem poděkovala, že mi to už funguje a pomoc tedy nepotřebuji. Popřál mi hodně štěstí, ale myslel si asi své ☺ :-).

Venku se mezitím dost ochladilo, a tak jsem začala přemýšlet, zda plavat v neoprenu či ne. Loňský rok bylo teplo – voda přes 27 stupňů, takže byl neopren zakázaný a nebylo tedy nad čím přemýšlet...letos je to bohužel na mně, voda má něco přes 21 stupňů, koupací to tedy je,

ovšem strávit v této teplotě vody kolem 2 hodin v 7 hodin ráno, kdy bude tak kolem 10 stupňů, nebylo moc příjemné pomyšlení...

Pro jistotu jsem tedy vodu vyzkoušela a po pár minutách vylezla s drkotajícími zuby ještě půl hodiny poté... No tak dobře, vezmu si tedy neopren, i když se v něm cítím nějak stísněně a to plavání si tak neužiji ☺. Večer rychle připravuji svou krabičku na kole plnou rozpůlených tyčinek, připravených rovnou jako sousta do pusy ☺ ☺). To už mám zmáklé z loňska ☺ ☺. Tentokrát jsem šla spát v klidu,

žádné přemítání co bude, když... hlavně se na to pořádně vyspat..., v noci silně pršelo, navzdory předpovědi.... ☺. Ráno bylo pěkné slunečné, ovšem žádné vedro, ze Štěrkoviště stoupala pára, byla to parádní podívaná... Ještě projít před depem technickou prohlídkou kola, tentokrát vše proběhlo hladce a už jsem si nesla bedýnku s věcmi do depa. Jedna běžkyně ihned zhodnotila mou krabičku se zásobami připevněnou na kole...*“Máš prima krmelec, kde jsi to sehnala?”* Má odpověď, že v kancelářských potřebách, ji

poněkud překvapila ☺ ☺. Ona měla zásoby různě nalepené na kole a po kapsách, což není zase tak přehledné ☺. Začala jsem se soukat do neoprenu a pořád váhala, zda to přece jen nebude lepší bez něj, ale najednou hlásili 5 minut do startu a tak jsem už nic neřešila. A výstřel... a mé velké překvapení, že v tom neoprenu to není zase tak špatné, bylo mi teploučko, pěkně mě nadnášel a po chvíli už jsem ani nevnímala, že ho mám na sobě a při prvním výběhu z vody jsem dokonce zjistila, že jsem skoro o 3 minuty rychlejší než loni bez něj, paráda!!! Další dvě kola proběhla v pohodě a už jsem vybíhala ven z vody a rychle pro kolo do depa...

Organizátoři hned hlásili „...a právě přibíhá v krásném čase kladenská zkušená závodnice, Hanka Breburdová, která určitě dnešní triatlon úspěšně dokončí, protože v Kladně jsou samé železné ženy ☺ ☺“. Pobavilo mne to a tak s úsměvem (jak také jinak ☺) vyrazím na kole. Tentokrát si na té silničce připadám i jako závodník a ženu si to pěkně dál. Vše na kole funguje jak má, tak raději nepřemýšlím, co když... ale užívám si krásně rychlé jízdy, konečně

vyšplhám i na nejvyšší místní krpál, který budu muset absolvovat ještě 4x z každé strany a svištím již dále na druhou stranou dolů s kopce, klopím zatáčky, jen tak si šlapu, je mi nesmírně krásně, jako bych na žádném závodě nebyla... ten vlastně teprve začne až při maratonu po dvacátém kilometru ☺ ☺, takže zatím jen zábava ☺. Trochu musím vypilovat ty otočky u kuželů, tam dost zpomalují a pro jistotu i vycvakávám

nohu z nášlapů, kdyby se náhodou nepovedlo dotočit obrátku, ať tam s sebou nese knu před lidmi ☺ ☺. Najednou mám 3 okruhy za sebou a s nimi i 135 km, trochu cítím dlaně, bude to

chtít příště jiné rukavice, co více tlumí. Ale už sjíždím poslední kopec, frčí mi to téměř šedesátkou, nádhera... užívám posledních 10 km, které se už hemží běžci, a říkám si, tak myslím, že jsem se dosyta projela a je na čase změnit úhel těla a zase trochu šlapat po zemi ☺. Do depa se řítím téměř poslední, ale nic neřeším, jen rychle si přezout boty a vyrazit...

Samozřejmě na občerstvovače nesmím zapomenout na zmrzlinu, colu, nealko pivo, ionty a nezbytný meloun a vyrážím po svých ☺. Po pár nesmělých krůčcích přece získávám

jistotu kroku a pomalu se rozebíhám, ještě trochu více a najednou běžím a je mi zase fajn. Cestou potkávám pár známých, kteří skvěle fandí, a to mne rozpojuje ještě více. Tak a je to tady, už si mohu říct, že už je to jen a jen na mne, už nezáleží na neoprenu nebo na kole, teď ukaž, co umíš a co Tě baví nejvíce, čemu věnuješ nejvíce svého volného času a co jsi vlastně ani moc trénovat nemusela, protože průběžně závodíš po celý rok. Stačí si jen rozdělit každý okruh na několik menších částí, nejlépe to bude od občerstvovačky k občerstvovačce ☺ ☺, to je tak 1,5 km, no a to se přece vydržet běžet dá. V duchu jsem si to takhle zdůvodňovala, navíc mne skutečně nic nebolelo, nebyl tedy důvod nebžet nebo jen tak jít a k tomu jsem stále potkávala, běžce, kteří mohli běžet a usmívali se na mne anebo nemohli a na ty jsem se zase usmívala já, a dodávala jim trochu optimismu, takže mi cesta docela utíkala. Hlavně nepřejít do dlouhé chůze, říkám si vždy, když dobíhám na občerstvovačku a tam se chvilku zastavím, abych nabrala zásoby, a zase se upaluji dál. Z dlouhé chůze už by se mi těžko rozbíhalo, člověk by si rád zalenošil, ale na to lenošení bude času dost po doběhu ☺ ☺. Po každém kole jsem nevěřícně zírala na hodinky, zda se náhodou nezastavily a

najednou jsem vbíhala do toho nejposlednějšího... tak to už přece musím dát, i kdybych měla dojít... ale proč bych šla, když mi to pořád běží, sice tomu nerozumím, ale fakt to běží a běží a nebolí to, jen cítím úžasný pocit z posledního kola a myslím na všechny ty lidi, co mi drží palce a je mi líto, že to také nemohou běžet, protože by zažívali to krásné co já a já bych to všem těm lidem moc přála ☺.

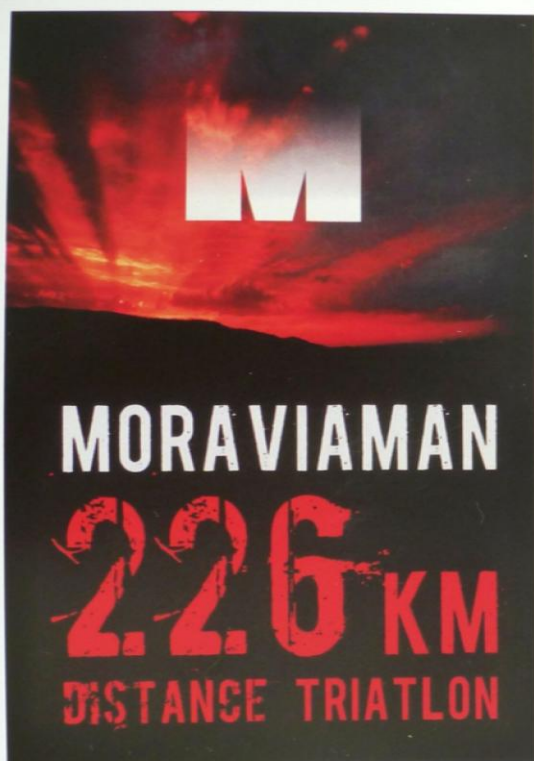
krásný čas 13 hodin 52 minut!!!, a to znamená, že jsem tento maraton doběhla za 4:48 a tak podobně jsem doběhla maraton loni na Silvě Nortice, takže to asi není špatné ☺ ☺. V hlavě mi bijí zvony štěstí a já plná endorfinů vbíhám do cílové brány... je v ní krásně ☺ ☺. Obří velká skleněná medaile je těžká tak jako ta krásná dřina při tomto triatlonu ☺ ☺.

Tak se tedy blíží do cíle - není ani 21 hodin, loni jsem do cíle vbíhala s čelovkou za tmy jako světluška po 23. hodině a za 16 hodin. Letos za světla!!! Takže si všechno vychutnávám více, slyším z mikrofonu své jméno a s ním i ten

Tak zase za rok milé Otrokovice ☺ ☺ a tentokrát naostro, už nebudu žádný nováček!!! ☺ ☺

Hanka Breburdová

TRI-MAX SPORT TEAM
uděluje titul

ŽELEZNÝ MUŽ

HANA BRETURDOVÁ

Jméno

13:52:33,0

Dosažený čas

21. 6. 2014

Datum

DWS

Ředitel závodu